

Zpráva z praxe

Nikola Bečanová

Střední odborná škola pro administrativu EU

3. ročník

Obor: Provoz diplomatických služeb

Termín praxe: 13. 5. 2013 – 7. 6. 2013 (4 týdny)

Stojím před vchodem do NTK, kolem proudí zástupy studentů a má měsíční praxe zde začíná. „Proč zrovna naše knihovna?“ je nejčastější otázkou. Jak by také ne. Jak studenta třetího ročníku oboru Provoz diplomatických služeb napadne strávit praxi v technické knihovně? Krom budovy samotné, na kterou se stále fascinovaně dívám, která mi ani po čtyřech týdnech nezevšedněla, je to také zvědavost a při nejmenším odpor ke stereotypní úřednické práci. Zvědavost a chuť nahlédnout pod pokličku, prozkoumat knihovnu zevnitř.

Když už mi na krku visí karta s přístupy téměř do celé budovy, získávám pocit důležitosti. Když vstupuji do dveří s nápisy ‚staff only‘ a po vyťukání kódu se mi dveře se zabzučením podvolí. Důležitost se ale vytrácí hned s prvním tápáním, kde se to vlastně nacházím. Bloudím šedivými chodbami, pro budovu typickými, schody mě matou a namátkově zkouším otevírat těžké dveře. Najednou si přeji, aby kanceláře získaly svůj tradičně kýčovitý plášť, aby zdi byly zabaleny do jasných pastelových barev a já se mohla orientovat podle ‚veselé meruňkové‘ a údajně ‚uklidňující okrové‘. Naštěstí po prvním týdnu získávám na jistotě a opět si mohu chválit střízlivost řešení celého interiéru a přestávat se ztrácet a zmatkovat.

Denně se řídím podle pečlivě sestaveného rozvrhu, který mi umožňuje nahlédnout do nejrůznějších oddělení. Hrne se na mě bezpočet informací, až mám pochybnosti, zda takové množství mohu vůbec najednou pojmout. Pomalu se ale začínám orientovat a zjišťuji, že signatura není jen dobře padnoucí rým ke slovu manufaktura. Zkratka LCC se mi přestává plést se CNN a poznávám, že knihovnická práce vyžaduje i fyzickou zdatnost. Když druhou hodinu přerovnáвам knihy o architektuře, záda bolí a ruce se mi třesou. Zároveň se sama lákám okusit některé kousky v policích, ač je profil knihovny technický a já sotva spočítám rovnici a zapnu počítač. Fond zde totiž není na techniku mířen ortodoxně. Rozsáhlé sbírky knih o umění, architektuře, filosofii i historii, ve kterých mohu listovat i já, technický analfabet.

Po několika týdnech už mám konečně v hlavě utříděno. Absolvuji kolečka s dalšími stážisty a bezproblémově mířím z patra do patra, procházím volným výběrem a východ ven najdu na první pokus. Vyřazuji knihy, v rámci meziknihovnických služeb žádám o půjčení, vyplňuji informace o digitalizaci starých map, kontroluji uložení časopisů ve skladě. To čeho jsem se nejvíce obávala, a to stereotypu, se mé stáže ani nepokusilo dotknout ba naopak. Největším zážitkem je prohlídka historického fondu. Místa, kam se běžný smrtelník nedostane. S otevřením dveří dýchne atmosféra uplynulých let a oči těší pozlacené hřbety knih z barokního období. Kouzlo starých atlasů, zažloutlých pergamenů a velkoformátových tiskovin z doby Ludvíka XIV. „Tak třeba za tuhle bych si mohla koupit vilu na Orechovce a zajištěně si žít“ odpovídá mi nadneseně na dotaz slečna, která mě provádí, abych si dokázala lépe představit finanční hodnotu fondu, která je ale značně vzdálena od skutečné hodnoty jeho obsahu. Zpříjemněním běžného dne stážisty byla i návštěva knižního veletrhu Svět knihy a exkurze do Goethe Institutu, kde jsem mohla okusit i jiný profil knihovny.

Další osvěžení spáchal k mému překvapení Odbor správy a provozu NTK. K vyprávění o praktickém fungování knihovny, jejím spravování a pronajímání prostor přidal totiž výstup na střechu budovy.

Blíží se konec mé návštěvy NTK. Sklad mi přestal nahánět hrůzu a postupně jsme se sžily. Nyní spíše s okouzlením než se strachem vystupuji po schůdcích, abych se přiblížila i těm nejvyšším policím a nepřestává mě ohromovat, kolik knih tu je. Při návštěvě oddělení ochrany fondu kontroluji jejich stav a úplnost, zařazuji nově svázané časopisy, které přišly od knihařů nebo naopak, jako součást obsahové prověrky vyřazuji stará čísla bulharských měsíčníků.

Pro celistvost mých znalostí o fungování NTK absolvuji i prohlídky, které s knihovnickou prací nemají příliš společného. Návštěva serverovny, místa s množstvím kabelů a disků, a poněkud marná snaha zaměstnance ze sekce IT vysvětlit mi zajištění jejich chodu. Zajímavé informace z oblasti public relations a marketingu, vztahu instituce k vnějšímu prostředí, její otevřenost ke kulturním akcím a snaze o naprosté využití prostor.

Měsíc uplynul neuvěřitelnou rychlostí a mě těší efektivně zužitkovaný čas a nově nabitý rozhled.

Závěrem bych ráda poděkovala pí. Lindě Machalové za absolutní vstřícnost, a všem zaměstnancům NTK, se kterými jsem měla možnost se setkat, za ochotu a čas který mi věnovali.